

Arrest

**nr. 335 066 van 28 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2025 wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd en op 20 maart 2025 wordt hij door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsbevel geplaatst wegens ernstige aanwijzingen van schuld voor feiten van actieve corruptie van een openbaar ambtenaar in een organisatie van internationaal publiekrecht, deelname aan een criminele organisatie, valsheid in geschrifte en witwassen, als dader of medeplichtige.

1.2. De raadkamer oordeelt bij beschikking van 8 mei 2025 dat er ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van verzoeker blijven bestaan, maar hij niettemin onder voorwaarden in vrijheid mag worden gesteld.

1.3. Op 9 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit inreisverbod is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer:
Naam : [W.]
voornaam : [J.O.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Verenigd Koninkrijk*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.03.2025 voor mededaderschap actieve oplichting van een openbaar ambtenaar en valsheid in geschrifte, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.4. Verzoeker geeft aan op 13 mei 2025, in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, te zijn teruggekeerd naar het Verenigd Koninkrijk, dit na akkoord van de onderzoekrechter dat hij in België woonplaats kiest bij zijn advocaat en zelf opnieuw in het Verenigd Koninkrijk gaat wonen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker legt op de terechtzitting een pleitnota neer. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien echter in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Vermits de pleitnota louter de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet beschouwd als een processtuk, maar louter als geheugen-steun.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker ontwikkelt een enig middel dat luidt als volgt:

"Enig middel, genomen uit de schending van artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het hoorrecht als algemeen beginsel, van het Unierecht en van het proportionaliteitsbeginsel als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van de kracht van gewijsde van de beschikking van de raadkamer van de franstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 8 mei 2025

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod, werd in toepassing van de richtlijn 2008/115 genomen. Het Unierecht is aldus van toepassing.

Op basis van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, en van artikel 62, §1 van de we, moest verzoeker voor het nemen van die beslissing verhoord worden, om zijn standpunt te laten kennen:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87)."

Dat dit ook in zulke gevallen de gebruikelijke procedure is, blijkt uit een groot aantal arresten van uw Raad (zie b.v. de arresten 324.138, 324.193 en 324.209 van 27.3.2025).

Mocht verzoeker gehoord zijn geweest, dan had hij kunnen laten weten dat hij in de nabije toekomst verplicht zou zijn om verder in het kader van het lopende onderzoek zijn medewerking te verlenen en daarvoor naar België te reizen. Dit betekent opnieuw verhoord te worden, en waarschijnlijk ook aan confrontaties in het kader van het onderzoek deel te nemen. Hij zou ook bij zittingen betreffende het lopend gerechtelijk onderzoek aanwezig moeten zijn. Hij had ook kunnen uitleggen dat de verderzetting van zijn professionele activiteiten niet door de raadkamer verboden werd en dat een inreisverbod die verderzetting onmogelijk zou maken.

Die elementen hadden tegenpartij ertoe kunnen leiden een andere beslissing te nemen aangezien tegenpartij op een andere manier het evenwicht had kunnen beoordelen tussen het inreisverbod enerzijds en zowel de behoeften van het strafrechtelijk onderzoek als de beroepsactiviteiten van verzoeker anderzijds. Tegenpartij heeft aldus verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat de administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben (EHJ, M.G. en N.R., C383/13, 10.9.2013, §45).

Het inreisverbod schendt aldus het hoorrecht als algemeen beginsel van het EU recht, evenals artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15.12.1980, namelijk de wetsartikelen waarop de beslissing gebaseerd is.

Tweede onderdeel

Er bestaat geen twijfel over het feit dat verzoeker in het kader van het lopende strafonderzoek opnieuw in België aanwezig zal moeten zijn, ofwel voor een nieuw verhoor, ofwel voor een confrontatie, ofwel voor een zitting van de raadkamer.

De aanwezigheid van verzoeker in dit geval is zowel een recht, beschermd door artikel 47 van het Handvest, als een nood voor de efficiëntie van het lopend strafrechtelijk onderzoek.

De bestreden beslissing maakt die aanwezigheid onmogelijk. Tegen partij is zich daar bewust van en stelt aldus in de bestreden beslissing:

"Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is in een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België".

Om de schending van de rechten van de verdediging te proberen te vermijden wordt aldus verwezen naar artikel 74/12 van de wet, dat als volgt luidt:

[...]

Verzoeker zou aldus de opschorting van het inreisverbod "omwille van humanitaire redenen" kunnen vragen en de beslissing zou binnen de vier maanden genomen moeten worden.

De naleving van de rechten van verzoeker wordt aldus door de bestreden beslissing hypothetisch gemaakt. Het wordt immers afhankelijk gemaakt van een beslissing waarvan de inhoud niet gewaarborgd wordt. Niets zegt dat de motieven die verzoeker zou inroepen onder het begrip "humanitaire redenen" zouden vallen. En niets zegt dat de beslissing op zeer korte termijn genomen zou worden.

Bovendien zou, in geval van weigering van de opschorting door tegenpartij, geen efficiënt rechtsmiddel beschikbaar zijn. Verzoeker zou immers niet aangehouden zijn, maar enkel verboden om de Schengenruimte opnieuw binnen te treden. Hij zou aldus geen toegang tot de UDN procedure hebben, en zou de gewone schorsings- en nietigverklaringsprocedure moeten gebruiken. In geval van oproeping voor een gehoor, voor een confrontatie of voor een zitting voor de raadkamer wordt verzoeker slechts enkele dagen op voorhand

gewaarschuwd. Uw Raad zou niet in staat zijn om tijdig een uitspraak over de weigering tot opschorting van het inreisverbod uit te spreken.

De naleving van de rechten die door het Handvest erkend zijn moet gegarandeerd zijn. Door die naleving hypothetisch te maken schendt de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker gedurende een periode van drie jaar geen toegang meer tot het Belgisch grondgebied zal krijgen.

Dit betekent dat hij niet meer zou kunnen werken voor en met het professioneel netwerk dat hij zorgvuldig gedurende een periode van 20 jaar opgebouwd heeft.

Ter illustratie heeft Forum Europe sinds begin 2025 reeds de volgende personen op zijn conferenties ontvangen:

- Henna Virkkunen, Executive Vice President for Tech Sovereignty, Security and Democracy, European Commission;*
- Börje Ekholm, President & CEO, Ericsson;*
- Pekka Lundmark, President & CEO, Nokia;*
- Christian Klein, CEO, SAP ;*
- Dariusz Standerski, Secretary of State, Ministry of Digital Affairs, Poland;*
- Antonio López-Istúriz White, Member, European Parliament;*
- Maroë Sefëovië, European Commissioner for Trade and Economic Security; Interinstitutional Relations and Transparency, European Commission;*
- The Rt Hon Nick Thomas—Symonds MP, Paymaster General and Minister for the Cabinet Office (Minister for the Constitution and European Union Relations);*
- Sandro Gozi MEP, Co-chair of the Parliamentary Partnership Assembly;*
- Stella Creasy MP, Chair of the Labour Movement for Europe;*
- Julie Linn Teigland, EMEA Area Managing Partner, EY ;*
- Sir Julian King, Former European Commissioner for the Security Union;*
- Cecilia Bonefe1d-Dah1, Director General, DIGITALEUROPE ;*
- Kateryna Chemohorenko, Deputy Minister of Defence, Ukraine;*
- Jean Charles Ellerman-Kingombe, Assistant Secretary-General for Innovation, Hybrid and cyber, NATO;*
- Constantinos Hadjisavvas, Director of Digital Resilience and Defence, DIGITALEUROPE;*
- Kadi Silde, Director of European Engagement, Helsing AI ;*
- Ivan Jeluëié, CSO & Co-founder, ORQA d.o.o..*

Dit vertegenwoordigt enkel een deel van de activiteiten van verzoeker in de eerste drie maanden van het jaar. Het verlies, gedurende drie jaar, van de mogelijkheid om met dit netwerk te werken heeft zeer ernstige gevolgen voor de professionele activiteit van verzoeker.

Verzoeker werkt bovendien ook in andere Europese landen die zich binnen het Schengengebied bevinden en wordt ook door de bestreden beslissing de mogelijkheid ontnomen om daar te werken.

De bestreden beslissing begint met de zin "Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van geldige verblijfstitel afgeleverd door een van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België" maar verzoeker bezit een verblijfstitel in geen enkel land van het Schengengrondgebied.

Er werd geen enkel evenwicht .ten opzichte van het beroepsleven van verzoeker in de bestreden beslissing gezocht. De beslissing verwijst immers enkel naar het feit dat hij geen kinderen in België heeft en geen medische problemen heeft.

Zodoende schendt de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel en is ze in ieder geval slecht gemotiveerd.

Vierde onderdeel

Het inreisverbod werd om de volgende reden ten aanzien van verzoeker genomen: "Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"

Ter herinnering negeert verzoeker de beschuldigingen ten zijnen laste. Er bestaat daar nog geen definitieve uitspraak over.

De raadkamer van de franstalige Brusselse rechtbank van eerste aanleg heeft in haar beschikking van 8 mei 2025 ook geoordeeld dat verzoeker in België in vrijheid gesteld zou worden, op basis van een zorgvuldig opgestelde lijst van voorwaarden. Die voorwaarden zochten een evenwicht tussen de behoeften van het onderzoek en van de openbare orde enerzijds en de belangen van verzoeker anderzijds.

Tegenpartij beschikt ook op een bepaalde beoordelingsmarge om de openbare orde te beschermen.

De beoordeling moet echter rekening houden met de beoordeling die door de raadkamer gedaan werd. In dit opzicht is het verschil tussen het evenwichtig karakter van de beschikking en het drastisch karakter van het inreisverbod zo groot dat de bestreden beslissing de kracht van gewijsde van die beslissing schendt. Ten

minste schendt de bestreden beslissing artikel 62, §2 van de wet evenals het evenredigheidsbeginsel, omdat ze geen rekening houdt met de beoordeling die door de raadkamer gedaan werd.”

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De aangevoerde schending van proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vervolgens te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Op 20/3/2025 is verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor mededaderschap actieve oplichting van een openbaar ambtenaar en valsheid in geschrifte, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het gaat om een corruptiedossier, waarbij het Chinese telecombedrijf Huawei, via lobbyisten illegale voordelen gaf aan de medewerkers van het Europees Parlement.

Op 8/5/2025 besliste de Raadkamer van Brussel dat :

[...]

Op 9/5/2025 is de borg van 25.000eur betaald.

Verzoeker haalt aan dat hij in de nabije toekomst verplicht zal zijn om verder ikv lopend gerechtelijk onderzoek zijn medewerking dient te verlenen en daarvoor naar België dient te reizen.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent het volgende:

“Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.”

Alsook bevat het bevel om het grondgebied te verlaten dd.9/5/2025 de volgende motivering:

“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”

Verzoeker kan voor het gerechtelijk onderzoek dus het Rijk binnentreden mits in het bezit van de nodige identiteitsstukken!

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verweerder benadrukt dat het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen ten einde te besluiten dat er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

2. Daar waar verzoeker inroept dat hij niet is gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing kan de verwerende partij meedelen dat hij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle stukken in het administratief dossier.

Dat verzoeker zich voor het lopende onderzoek naar het Rijk moet begeven, is geweten door de gemachtigde en hiermee is ook effectief rekening gehouden.

Zoals hierboven vermeldt heeft de gemachtigde gemotiveerd dat de verzoekende partij zich voor het lopend onderzoek naar het Rijk kan begeven mits hij in het bezit is van de nodige identiteitsstukken.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

Verzoeker bewijst geenszins de schending van het hoorrecht.

3. Verzoeker haalt in het derde onderdeel van zijn verzoekschrift aan dat hij niet meer zou kunnen werken in het Rijk en somt de namen van de personen op dat in Forum Europe conferenties heeft gegeven.

De gemachtigde kan niet direct inzien wat de personen die op Forum Europe conferenties hebben gegeven, te maken hebben met het dossier van verzoeker.

Verzoeker beweert dat hij professionele activiteiten had in België maar legt hieromtrent geen enkel bewijsstuk neer.

4. In het vierde onderdeel van zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat er geen definitieve uitspraak is in de lopende gerechtelijke dossier en hij de beschuldigingen ten zijne laste negeert.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Rekening houdend met de ernstige aanwijzingen, voorhanden in het administratief dossier, komt het de Dienst Vreemdelingenzaken toe te oordelen of verzoeker kan geacht worden de openbare orde te schaden.

Verweerder benadrukt dat het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen ten einde te besluiten dat er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

Wat de ernst van de bedreiging voor de openbare orde betreft, betoogt verzoeker dat het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich niet volstaat. Nochtans kan met voorafgaand gedrag en de ernst ervan rekening worden gehouden indien er een risico bestaat dat de betrokkene het gedrag in de toekomst voort zou zetten (HvJ 27 oktober 1977, nr. C-30/77, Bouchereau, §29).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De duur van het inreisverbod is gemotiveerd en niet kennelijk onredelijk.

Het kan niet ernstig betwist worden dat dergelijke handeling ingaat tegen de openbare orde zodat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze besluit dat de gedraging van de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de duur van drie jaar disproportioneel is. Zij gaat eraan voorbij dat de doelstelling van de bestreden beslissing niet alleen het belang van de immigratiecontrole is, maar ook het handhaven van de openbare orde."

3.3.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van het hoorrecht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

Op zich betwist verzoeker het motief niet dat hem in het bevel om grondgebied te verlaten van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In beginsel was verweerder in deze situatie verplicht een inreisverbod op te leggen (*“gaat gepaard”*), al kan hij zich overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet steeds onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In de parlementaire voorbereiding met betrekking tot deze bepaling wordt het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In het bestreden inreisverbod heeft verweerder geopteerd voor een duur van drie jaar, gelet op het aanhoudingsbevel en waar verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en nu niet blijkt dat hij gezinsleden in België of gezondheidsproblemen heeft.

3.3.3. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging verder een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, punten 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 81 en 82).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt 87).

Volgens de rechtspraak van het HvJ heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het HvJ moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het HvJ heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het HvJ stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt 85).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG; Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een

inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht, zijn door het Unierecht – met name de richtlijn 2008/115/EG – vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het HvJ worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheids- en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent niet dat de wijze van uitoefening ervan niet in overeenstemming moet zijn met het Unierecht. Er mag zo geen afbreuk worden gedaan aan het nuttig effect van de richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punten 35-36).

Daarnaast blijkt uit vaste rechtspraak van het HvJ wel dat de grondrechten – zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging – geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelijke ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 18 maart 2010, gevoegde zaken C-317/08 tot C-320/08, Alassini e.a., punt 63; HvJ 26 september 2013, C-418/11, Texdata Software, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het HvJ over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EG dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen van miskenning ervan (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de richtlijn 2008/115/EG noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, nu niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van deze vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er weliswaar op dat luidens vaste rechtspraak van het HvJ een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 38 en de hierin aangehaalde rechtspraak).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid vast te stellen, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokken derdelander specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een

individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 40).

3.3.4. Na raadpleging van het administratief dossier dient de Raad, samen met verzoeker, vast te stellen dat het bestuur naliet hem te horen voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van het bestreden inreisverbod voor drie jaar. Verweerder betwist dit in wezen ook niet in zijn nota met opmerkingen.

3.3.5. Verzoeker maakt bovendien aannemelijk dat hij, indien hij wel was gehoord, relevante elementen had kunnen aanbrengen die de inhoud van de bestreden inreisverbod, al was het maar de duur ervan, hadden kunnen beïnvloeden en die door het bestuur in rekening dienden te worden gebracht en te worden afgewogen. Verzoeker wijst er zo onder meer op dat hij had kunnen aanvoeren dat de verderzetting van zijn professionele activiteiten door de raadkamer niet werd verboden en dat het bestreden inreisverbod deze verderzetting onmogelijk zou maken. Hij stelt dat hij gedurende 20 jaar een professioneel netwerk heeft opgebouwd en dat het verlies, gedurende drie jaar, van de mogelijkheid om voor en met dit netwerk te kunnen werken zeer ernstige gevolgen heeft voor zijn professionele leven en het voortbestaan van zijn bedrijf, nu zijn blijvende fysieke aanwezigheid in de verschillende Schengen-landen hiervoor noodzakelijk zou zijn. Deze beroepsactiviteiten van verzoeker, of de gevolgen die een inreisverbod hiervoor heeft, zijn op geen enkele wijze in rekening gebracht bij het opleggen van het bestreden inreisverbod. Er kan niet worden uitgesloten dat de thans aangehaalde elementen verweerder er mogelijk toe hadden kunnen brengen een andere beslissing te nemen en het evenredig karakter van een inreisverbod voor drie jaar in het licht van de voorliggende individuele situatie anders te hebben beoordeeld. Het is niet aan de Raad om deze proportionaliteitstoets, in de plaats van het bevoegde bestuur, over te doen in het licht van de relevante elementen die verzoeker aantoont te hebben kunnen aanbrengen, mocht hij correct zijn gehoord voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod.

3.3.6. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de voorgaande beoordeling. Zoals reeds werd gesteld, betwist verweerder op zich niet dat hij naliet verzoeker te horen voor het opleggen van het bestreden inreisverbod. Hij wijst er wel op dat een schending van het hoorrecht enkel tot de nietigverklaring van dit inreisverbod kan leiden voor zover de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hij geeft aan dat dit niet zou blijken, zonder dat hij echter, wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, concreet ingaat op het betoog van verzoeker inzake de negatieve gevolgen van het inreisverbod op zijn professionele activiteiten. Voor zover verweerder, in het kader van zijn bespreking van het derde onderdeel van het middel inzake het evenredigheidsbeginsel, wel nog opmerkt dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt omtrent zijn professionele activiteiten in België, stelt de Raad vast dat verzoeker naar aanleiding van de zitting meerdere stukken voorlegt ter ondersteuning van zijn betoog hierover in het verzoekschrift. Aldus toont hij afdoende aan dat hij verweerder, indien hij hiertoe de mogelijkheid had gekregen, in dit verband wel degelijk de nodige stukken had kunnen voorleggen.

3.3.7. De Raad besluit dat verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt, doordat verweerder heeft nagelaten hem te horen voor het opleggen van het bestreden inreisverbod en hierdoor een inreisverbod voor 3 jaar heeft opgelegd zonder rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het voorliggende geval en deze op een deugdelijke wijze te hebben afgewogen.

3.3.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS